

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man kan undre sig over den debat, der nu finder sted om forsvaret, for det er jo interessant at se, at en af forligsparterne i det forsvarsforlig, der er indgået, aktivt kæmper for at få SF med i forsvarsdebatten og forliget. Det, der måske er særlig interessant, er, at det sker på den baggrund, hvor man reelt nedskærer forsvaret med – som det jo også nævnes fra radikal side – 850 mio. kr., samtidig med at man beslutter, at en del af de midler, som man hidtil har anvendt til det danske forsvar, skal bruges på internationale aktiviteter. Det var jo noget, som eksempelvis De Konservative tidligere sagde, man ikke skulle gøre. De mente nemlig, at man skulle finde midlerne til internationale aktiviteter på andre konti.

Jeg savner, at forligspartierne reagerer. Der er en utrolig passivitet fra både CD's, De Konservative og de traditionelt forsvarspositive partiers side i denne sag. Vi kan jo lige så godt med det samme få afklaret, om den radikale prøveklud skal vinde gehør her i salen, eller om forligspartierne og specielt De Konservative vil acceptere denne leflen for at få SF med på det her område.

Formanden:

Så er det hr. Villy Søvnald, dernæst eventuelt hr. Bjørn Elmquist for at svare, ellers vender vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg forstod på hr. Jørgen Estrup, at det, der gjorde, at Det Radikale Venstre ikke synes, at SF var interessant i en forsvarssammenhæng, var den manglende specificering af kravene. Det er ellers en fantastisk let opgave.

Hr. Jørgen Estrup er formentlig opmærksom på, at der i den forsvarsaftale, der ligger, er materialekøb i størrelsesordenen 10 mia. kr. Nogle af dem skal f.eks. bruges til at undersøge muligheden for køb af nye ubåde i en situation, hvor truslen fra Øst er væk. Det er jo en fantastisk situation.

Hr. Jørgen Estrup er formentlig også bekendt med, at SF havde en meget stor interesse i at kigge på hjemmeværnsrapporten. Denne kom på bl.a. radikal bestilling, men det skete der ikke noget som helst ved. Der skete intet. Så siger hr. Jørgen Estrup, at det ikke er rigtigt, at forsvarets budgetter falder. Må jeg godt sige hertil, at

udgangstallet i 1995 er, at vi bruger 15,8 mia. kr. på forsvaret, men når vi når frem til 1999, så bruger vi 15,9 mia. kr. Det repræsenterer over perioden en stigning i absolutte tal på 100 mio. kr.

Jeg vil så runde af med at sige, at jeg synes, det er ærgerligt, at Det Radikale Venstre har bidraget til at forspilde en historisk chance for nedrustning. Jeg tror, der går meget lang tid, før vi igen kommer til at stå i en situation, hvor der er så få trusselsbilleder imod dansk territorium – det siger alle analyser – samtidig med at Det Radikale Venstre er i regering og derved har en mulighed for at sætte nogle af deres ting igennem.

Jeg skal sige til hr. Bjørn Elmquist og til oplysning for Det Radikale Venstre, at det, der er sket omkring boligstøtten, er, at bagatelgrænsen er forhøjet fra 900 kr. til 1.000 kr. Det vil specielt ramme ældre, og det vil specielt ramme helt unge, samtidig med at hver eneste boligejer får 1.000 kr. før skat.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg skal gøre det meget kort.

Først til hr. Kristian Thulesen Dahls sproglige nyskabelse. Hvordan kan en prøveklud vinde gehør? Vi håber, det lykkes – trods bastardudtrykket. Det er da spændende, og vi forskrækkedes ikke af de nye fronter, de nye samarbejds muligheder i dansk politik på også dette område. Der er ikke for os i hvert fald noget landsforræderisk i den tanke, tværtimod.

Til hr. Søvnald har jeg i og for sig ikke andre svar end det, jeg allerede har været inde på. Vi mener ikke, at regnestykket er så enkelt at gøre op, som hr. Søvnald gør det til – f.eks. en sammenligning mellem Hellerup og Vesterbro – så vi fastholder vores synspunkt: Vi har ikke bidraget til en polarisering; dette finansforlig rækker tværtimod hånden ud til fremtidige generationer, så de får en chance for at uddanne sig ud af de beskæftigelsesproblemer, der har præget vores tid.

Kim Behnke (FP):

En tilbagevendende del af den offentlige debat om årets finanslov bliver meget hurtigt en diskussion om, hvem der har retten til og patentet på at kalde sig ansvarlige. Det bliver meget hurtigt hævdet både i offentligheden og i den politiske debat, at kun de partier, der er parat til at indgå finanslovaftaler og parat til at støtte de